FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIR GORDON SLYNN
fremsat den 1. juni 1988 *

Høje Domstol.

I denne sag, der er anlagt i henhold til artikel 33, stk. 2, og artikel 36 i EKSF-Traktaten (herefter benævnt »Traktaten«), har sagsøgeren, Società Laminazione a Freddo pA (LAF), nedlagt påstand om annullation af en ikke-offentliggjort kommissionsbeslutning — nr. C(87) 51 endelig udg. af 9. januar 1987 (herefter benævnt »den anfægtede beslutning«) — subsidiært om nedsættelse af den bøde på 50 000 ECU, der ved beslutningen blev pålagt LAF i medfør af EKSF-Traktatens artikel 64. Ifølge den anfægtede beslutning har LAF tilsidesat Kommissionens beslutning nr. 3715/83/EKSF af 23. december 1983 om fastsættelse af mindstepriser for visse jern- og stålprodukter (EFT 1983 L 373, s. 1). Denne sidstnævnte beslutning (herefter benævnt »den generelle beslutning«) har LAF ikke anfægtet.

Den generelle beslutning blev udstedt i medfør af Traktatens artikel 61, hvorefter Kommissionen kan fastsætte »mindstepriser inden for det fælles marked, hvis den finder, at en åbenbar krise består eller er overhængende, og at en sådan beslutning er nødvendig for at nå de i [Traktatens] artikel 3 nævnte mål«. I præamblen til den generelle beslutning hedder det, at »jern- og stålindustriens vanskeligheder er så alvorlige, at Kommissionen har erkendt eksistensen af en åbenbar krise« (anden betragtning). I øvrigt anførte Kommissionen bl. a. følgende:

»for at sikre, at mindsteprissystemet får den ønskede virkning, er det nødvendigt at anvende det i så vidt omfang som muligt; af samme grunde er det i princippet også bydende nødvendigt at anvende det på langtidskontrakter;

den særlige situation for visse brugere, som har afsluttet langtidskontrakter før indførelsen af mindstepriserne, kan berettige undtagelser, dersom disse kontrakter er afsluttet til faste priser, eller dersom det drejer sig om kontrakter, som indeholder klausuler om industrielt samarbejde« (niende og tiende betragtning).

Ud fra disse betragtninger blev der i beslutningens artikel 1 fastsat mindstepriser bl. a. for »f) koldvalsede plader«. I artikel 3 bestemtes det, at mindstepriserne var »bindende« for leverancer, der finder sted på det fælles marked fra den 1. januar 1984. Artikel 3, stk. 2, havde følgende ordlyd:

»Hvad angår langtidskontrakter, der er indgået mellem jern- og stålvirksomheder og stålbrugere før den 9. november 1983, og som gælder for leverancer, der skal finde sted efter den 30. juni 1984, kan virksomhederne undtages fra mindstepriserne, dersom det drejer sig om kontrakter, som indeholder bestemmelser om industrielt samarbejde, eller dersom kontrakterne præcist fastsætter priserne. Med henblik herpå skal virksomhe-

* Oversat fra engelsk.

derne indsende en behørig dokumenteret anmodning til Kommissionen senest den 31. januar 1984. ... Mindstepriserne gælder, indtil Kommissionen har truffet afgørelse vedrørende anmodningerne.«

I den anfægtede afgørelse findes det godtgjort, at LAF ikke havde overholdt mindstepriserne i medfør at den generelle beslutning, for så vidt angik salg af koldvalsede plader til selskaber i FIAT-koncernen i første kvartal af 1985.

Den forretningsmæssige baggrund for salget af disse produkter var, at FIAT i 1982 besluttede at indstille den produktion af visse former for specialstål, som indtil da havde fundet sted inden for koncernen. Produktionsanlæggene for disse stålprodukter blev overført til nyoprettede selskaber, hvis aktiekapital skulle erhverves af selskaber i Finsider-koncernen.

Koldvalseværkerne blev overført til LAF. Nuova Italsider, som er et selskab i Finsider-koncernen, erhvervede 50% af LAF's aktiekapital den 1. oktober 1982 og de resterende 50% i december 1985. FIAT indvilligede i at dække 80% af sit forbrug af disse stålprodukter i en periode på ti år ved indkøb hos Finsider, og Finsider erklærede at ville levere denne mængde. Dette blev nedfældet i en aftale af 21. juli 1982, som blev fremsendt til Kommissionen til godkendelse. Aftalen blev godkendt ved beslutning nr. C(82) 1302 endelig udg. af 22. september 1982, som ikke er offentliggjort.

Det er ubestridt, at LAF a) solgte til lavere priser end mindstepriserne, og b) ikke indgav anmodning til Kommissionen i henhold til den generelle beslutnings artikel 3, stk. 2. LAF's to hovedanbringender er imidlertid, dels at de pågældende salg ikke var omfattet af mindsteprisordningen, og dels at det derfor ikke var nødvendigt at anmode om en undtagelse fra bestemmelserne. LAF's tredje anbringende er, at Kommissionen har overskredet sine beføjelser.

Kernen i LAF's første anbringende er, at de salg, der fandt sted, ikke faldt ind under mindsteprisordningen, fordi der ikke var tale om »forretninger af samme art«, jfr. Traktatens artikel 60, hvori der i stk. 1 opstilles et forbud mod visse former for prisfastsættelse, herunder »forskelsbehandling, som indebærer at en sælger på det fælles marked anvender ulige vilkår for forretninger af samme art«. Heri ligger der to ting, dels at forretningerne ikke var »af samme art«, dels at sådanne forretninger ikke er omfattet af mindsteprisordningen. Kommissionen har principalt gjort gældende, at begrebet »forretninger af samme art« ikke er relevant i forbindelse med en mindsteprisordning, der er indført i henhold til Traktatens artikel 61, mens den kun rent subsidiært har anført, at salget af de omhandlede produkter, som det hedder i den anfægtede beslutning, under alle omstændigheder er »forretninger af samme art«. Jeg skal i det følgende gennemgå argumenterne i den angivne rækkefølge.

»Forretninger af samme art« [1] omtales i den del af artikel 60, stk. 1, hvori det forbydes sælgerne i deres prisfastsættelse at anvende

1 — O. a.: Også benævnt »sammenlignelige transaktioner«, jfr. f. eks. Kommissionens meddelelse om den ændrede ordlyd af beslutning nr. 30/53 (EFT C 29 af 12.5.1973, s. 30).

fremgangsmåder, der indebærer en forskelsbehandling. Hvis forretningerne er af samme art (sammenlignelige), skal sælgeren kræve samme pris. For at forhindre forbudt adfærd og give køberne mulighed for at sammenligne priserne, således at de kan kontrollere, om der er sket en forskelsbehandling, og for at give virksomhederne mulighed for at tilpasse deres priser til konkurrenternes (jfr. sag 1/54, Frankrig mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 1, og en lang række senere afgørelser, f. eks. sag 149/78, Rumi mod Kommissionen, Sml. 1979, s. 2523, 2536) bestemmes det i artikel 60, stk. 2, at sælgerne skal offentliggøre deres prislister efter regler, der fastsættes af Den Høje Myndighed. De nærmere regler herom findes i beslutning nr. 31/53 (EFT 1952-1958, s. 11, som ændret, særlig ved beslutning nr. 72/441/EKSF, EFT 28.-30.12.1972, s. 30; den gældende affattelse af beslutningen findes i en meddelelse fra Kommissionen i EFT C 29 af 12.5.1973, s. 32; der er sket en række senere ændringer, som dog ikke har betydning i denne sammenhæng). I reglerne sondres der mellem »offentliggørelse« og »meddelelse«.

Hovedreglen er, at virksomhederne skal »offentliggøre« deres prislister (artikel 1), dvs. at de skal ligge inde med prislister, som skal kunne rekvireres af enhver interesseret, og som er blevet tilsendt Kommissionen, senest to dage før priserne tages i anvendelse (artikel 4). I henhold til artikel 5 gælder der den undtagelse, at det ikke er nødvendigt at offentliggøre »afvigelser, som anvendes... for visse kategorier af forbrugere«, men der skal gives »meddelelse« om dem til Kommissionen. Det følger af artikel 5, stk. 3, at det i meddelelsen til Kommissionen skal angives, hvilke forbrugerkategorier der er tale om.

Som Kommissionen har anført i duplikken, forudsættes det, at sådanne prisafvigelser kun må anvendes, når forretningerne ikke er af samme art. Med andre ord må behørigt meddelte prisafvigelser kun anvendes på de kategorier af forretninger, som ikke er af samme art som ordinære salg (som de offentliggjorte priser gælder for).

I artikel 3, stk. 1, i beslutning nr. 30/53 fastlægges kriterierne for, hvornår transaktioner kan betragtes som sammenlignelige i henhold til Traktatens artikel 60, stk. 1 (EFT 1952-1958, s. 9, som ændret, særlig ved beslutning nr. 72/440/EKSF, EFT 30.12.1972, s. 27; den gældende affattelse af beslutningen findes i en meddelelse fra Kommissionen i EFT C 29 af 12.5.1973, s. 30; der er sket senere ændringer, men disse er uden betydning i denne sammenhæng). Artikel 3, stk. 1, indeholder følgende bestemmelser:

»Følgende transaktioner er sammenlignelige i henhold til artikel 60, stk. 1:

Transaktioner som

a) er sluttet med købere,

— der står i indbyrdes konkurrence,

— eller som fremstiller ens eller ensartede varer,

— eller som opfylder samme handelsmæssige funktioner,

b) vedrører ens eller ensartede varer,

c) og hvis andre væsentlige handelsmæssige kendetegn ikke adskiller sig mærkbart fra hinanden.«

I sag 29/67, De Wendel mod Kommissionen (Sml. 1965-1968, s. 517, org. ref. Recueil 1968, s. 387, 408) udtalte Domstolen [2], at artikel 60, stk. 1, omfatter »forretninger, som, selv om de i forhold til normale forretninger frembyder visse særtræk... og af denne grund udstyres med særlige salgsbetingelser, dog forbliver indbyrdes sammenlignelige«. Sagt med andre ord må der forekomme afvigelser mellem forskellige kategorier af transaktioner (eller »kategorier af forbrugere«), men ikke inden for disse kategorier.

Dette er de regler, der ligger til grund for mindsteprisordningen. Den foreliggende sag drejer sig ikke om, hvorvidt LAF's priser i forretningsforholdet til FIAT var lavere end LAF's offentliggjorte priser, og hvorvidt prisafvigelserne i så fald var blevet meddelt Kommissionen i henhold til artikel 5 i beslutning nr. 31/53. Det første anbringende, der skal tages stilling til i sagen, er derimod, om salgene til FIAT — hvis der var tale om »ikke-sammenlignelige« transaktioner — faldt uden for den generelle beslutnings anvendelsesområde. Som anført af Kommissionen indeholdt den generelle beslutning ingen udtrykkelige bestemmelser om ikke-sammenlignelige transaktioner. LAF har gjort gældende, at forklaringen på dette forhold er, at mindstepriserne skulle opfattes således, at de kun var gældende for forretninger, som blev indgået på grundlag af virksomhedernes prislister, og derfor pr. definition ikke for ikke-sammenlignelige transaktioner. En række bestemmelser i den generelle beslutning forekommer mig dog at tale imod denne argumentation.

Den første af disse er artikel 2, som indeholder følgende bestemmelser (med mine fremhævelser):

»1. ... Mindstepriser er fratrukket alle rabatter, bortset fra forhandlerrabatter, som er offentliggjort i prislisterne...

3. ... Reduktioner og rabatter *af enhver art*, som er offentliggjort i prislister og salgsbetingelser *eller meddelt Kommissionen*, kan ikke forhøjes.

4. De virksomheder, hvis offentliggjorte lister *og meddelte betingelser* fører til lavere priser end mindstepriserne, skal offentliggøre *eller meddele* de nye betingelser, som bringer dem i overensstemmelse med denne beslutning, inden 14 dage at regne fra beslutningens ikrafttræden.«

Det fremgår klart af henvisningen til »meddelelsen«, at prisafvigelser, som anvendes i overensstemmelse med artikel 5 i beslutning nr. 31/53 (dvs. afvigelser, som er meddelt Kommissionen, men som ikke fremgår af de offentliggjorte prislister) ikke kunne føre til lavere priser end mindstepriserne, og dermed, at den prisordning, der blev pålagt ved den generelle beslutning, ikke kun omfattede listepriserne.

Den anden bestemmelse er den ovenfor citerede artikel 3, hvori det hed, at mindstepriserne var bindende, dog således at der var mulighed for at fravige reglerne i henhold til artikel 3, stk. 2. LAF har gjort gældende, at artikel 3, stk. 2, kun omtaler to mulige aspekter af ikke-sammenlignelige transaktioner, og at den generelle belutning derfor er behæftet med en mangel, fordi der ikke i

2 — O. a.: Jfr. punkt 1 i sammendraget af dommen, Sml. 1965-1968, s. 518.

tilstrækkeligt omfang er truffet bestemmelse om hele den række transaktioner af denne art, som kan forekomme. Heroverfor har Kommissionen — efter min opfattelse med rette — gjort gældende, at det klart fremgår af artikel 3, stk. 2, at kun to ganske bestemte kategorier af særlige transaktioner kunne undtages fra den helt generelle anvendelse af mindstepriserne. Det har ingen betydning, om LAF's salg til FIAT ville have opfyldt betingelserne for en sådan undtagelse — hvilket Kommissionen betvivler — idet der ikke blev fremsat anmodning om fravigelse af reglerne.

Den tredje bestemmelse, som kan anføres til støtte for, at mindstepriserne skulle opfattes som absolutte minimumspriser, alene med undtagelse af reglen i artikel 3, stk. 2, er beslutningens artikel 6, som bestemte, at tilpasninger til tilbud fra tredjelande — i de tilfælde, hvor det var tilladt at foretage sådanne tilpasninger — ikke måtte medføre, at priserne blev lavere end mindstepriserne.

Virksomhederne er derfor undergivet såvel mindsteprisordningen, jfr. den generelle beslutning, der er udstedt i medfør af artikel 61, som forpligtelsen til ikke at anvende ulige vilkår for forretninger af samme art, jfr. artikel 60, stk. 1, som nærmere uddybet i beslutning nr. 30/53. Den omstændighed, at den sidstnævnte forpligtelse omvendt kan opfattes som en rettighed (dvs. en adgang til at benytte prisafvigelser, når transaktionerne ikke er sammenlignelige), bør ikke have lov til af forvirre begreberne.

I replikken har LAF anført, at Kommissionen har overskredet sine beføjelser ved at udstede den generelle beslutning, idet det er et udtryk for forskelbehandling at fastsætte én enkelt mindstepris for forskellige former for salg. Ifølge LAF udgør ikke-sammenlignelige transaktioner en ubetydelig del af salget på stålmarkedet som helhed. Heroverfor har Kommissionen med rette anført, at anbringendet om, at den har overskredet sine beføjelser, ikke kan tages under påkendelse, eftersom det først er blevet fremsat i replikken, men at salgene til automobilindustrien i øvrigt langt fra udgør en ubetydelig del af markedet, idet de tegner sig for ca. 25% af de koldvalsede produkter i Fællesskabet, og FIAT aftager 80% af de produkter, koncernen har behov for, fra LAF. Disse andele kan ikke betegnes som ubetydelige, og de må være omfattet af den generelle beslutning. Der er imidlertid et argument, Kommissionen ikke har fremført, som har større betydning, nemlig at der ved den generelle beslutning ikke fastsættes én bestemt pris for alle transaktioner. Ved beslutningen opstilles der derimod mindstepriser, i den forstand at virksomhederne ikke må sælge deres produkter til lavere priser, men beslutningen forhindrer dem ikke i at sælge til højere priser, dog således, at artikel 60 altid skal overholdes.

Det er efter min opfattelse klart, at artiklerne 60 og 61 angår helt forskellige situationer. Artikel 60 forbyder forskelsbehandling, som indebærer, *at en sælger anvender* ulige vilkår for forretninger af samme art, mens artikel 61 giver *Kommissionen* adgang til efter høring at fastsætte mindstepriser i bestemte situationer, når det er nødvendigt for at nå de i Traktatens artikel 3 nævnte mål. I det konkrete tilfælde blev den generelle beslutning udstedt, fordi Kommissionen havde erkendt, at der forelå en åbenbar krise, jfr. Traktatens artikel 61, litra b). Efter min opfattelse skal de beføjelser, der tillægges Kommissionen ved artikel 61, ikke forstås således, at de gælder med forbehold af reglerne i artikel 60.

Da jeg er nået til den konklusion, at alle transaktioner er underkastet mindstepriserne, er det strengt taget ikke nødvendigt, at jeg tager stilling til, om LAF's salg til FIAT kan betragtes som »ikke-sammenlignelige«, således som LAF hævder. Hvis jeg var nået til det modsatte resultat, havde det været nødvendigt at tage stilling hertil.

LAF har generelt anført, at transaktionerne mellem LAF og FIAT var en konsekvens af en række kontrakter mellem parterne i aftalen af 1982 (som LAF vel at mærke ikke var part i). Der var således ikke blot tale om køb og salg i et sædvanligt forretningsmellemværende.

LAF har anført, at leveringskontrakterne på fire specielle punkter er temmelig atypiske for jern- og stålsektoren, specielt hvad angår leverancer til automobilindustrien. For det første svarer en kontraktperiode på 10 år slet ikke til den sædvanlige varighed på 6 måneder eller 1 år. For det andet fastsættes prisen under hensyn til tyske og franske stålværkers gennemsnitspriser ved salg til indenlandske bilfabrikker, og i tilfælde hvor parterne ikke kan nå til enighed om prisen, skal tvisten afgøres endeligt ved voldgift, hvilket er en meget sjældent anvendt klausul i sådanne kontraktforhold. For det tredje er der truffet bestemmelse om udveksling af forretningsmæssige oplysninger, forskningsresultater og tekniske oplysninger, og LAF skal overholde meget præcise krav med hensyn til service, standarder og tekniske nyskabelser. Hvis LAF ikke opfylder kravene, kan FIAT nægte at modtage leverancerne. LAF garanterer, at produkternes kvalitet svarer til kvaliteten af franske og tyske stålværkers produkter. Endelig — for det fjerde — har FIAT forpligtet sig til at aftage 80% af de koldvalsede produkter, selskabet har brug for, og dette er en procentdel, som aldrig ville forekomme i en sædvanlig leveringsaftale. Såfremt de franske og tyske automobilfabrikker skulle ændre deres forsyningspolitik, har FIAT dog ret til at opnå ændringer i priserne eller en nedsættelse af den procentdel, koncernen har pligt til at aftage.

LAF har anført, at kontrakterne på grund af disse forhold overhovedet ikke kan sammenlignes med sædvanlige kontrakter om levering af stålprodukter til automobilindustrien og end ikke med kontrakter, som indgås på mellemlang sigt. Fra det tidspunkt i 1982, hvor LAF blev oprettet, er 65% af selskabets produktion blevet solgt til FIAT. LAF hævder endog, at selskabet indtil december 1985 blev kontrolleret af FIAT. Dette betyder ifølge LAF, at Kommissionen altid i praksis har antaget, at salg inden for en koncern må betragtes som ikke-sammenlignelige transaktioner. Heroverfor har Kommissionen med rette anført, at en kapitalandel på 50% ikke kan give kontrol over selskabet. LAF's modargument er, at en sådan andel er tilstrækkelig til, at der opstår et interessefællesskab, og dermed til, at salgene bliver ikke-sammenlignelige.

LAF har endvidere gjort gældende, at Kommissionen har anerkendt, at salgene må betegnes som ikke-sammenlignelige transaktioner. Før Kommissionen udstedte den anfægtede beslutning, henvendte den sig —

som den har pligt til i henhold til Traktatens artikel 36 — ved skrivelse af 21. marts 1986 til LAF for at give selskabet lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger vedrørende de påståede overtrædelser. I skrivelsen anførte Kommissionen, at LAF havde tilsidesat beslutning nr. 30/53 ved ikke at anvende sine offentliggjorte vilkår med hensyn til betalingstidspunktet og transportomkostningerne på salget til FIAT. I sin svarskrivelse fremførte LAF argumentet om, at transaktionerne ikke var sammenlignelige, og den anfægtede beslutning nævner ikke noget om en overtrædelse af beslutning nr. 30/53. Heraf drager LAF den konklusion, at Kommissionen har accepteret, at salgene ikke var sammenlignelige transaktioner.

Nu er det ganske vist korrekt, at der ikke blev pålagt en bøde for overtrædelse af beslutning nr. 30/53, men i selve den anfægtede beslutning hedder det udtrykkeligt, at aftalerne kan sammenlignes med mange andre aftaler inden for automobilindustrien. Kommissionen har anført, at alle tre betingelser i artikel 3, stk. 1, i beslutning nr. 30/53 er opfyldt, a) fordi FIAT konkurrerer med andre automobilproducenter, som indkøber lignende stålprodukter, b) fordi LAF's leverancer til FIAT i henhold til selve kontraktvilkårene skal være af samme kvalitet som tilsvarende franske og tyske virksomheders produkter, og c) af følgende grunde: selv om der er tale om en langtidskonrakt, skal prisen fastsættes hver sjette måned, hvilket er sædvanligt; desuden er prisberegningsklausulen tilstrækkelig præcis til, at det er højst usandsynligt, at der vil blive tale om voldgift, dvs. at denne usædvanlige klausul mister sin praktiske betydning; endelig er 80% af FIAT's forbrug ganske vist en stor andel, men franske, tyske og britiske automobilfabrikker aftager også en tilsvarende del af de produkter, de har behov for, hos stålproducenter i de respektive lande.

Over for alle disse argumenter må det imidlertid anføres, at den forskelsbehandling med hensyn til prisfastsættelsen, som forbydes i artikel 60 og i beslutning nr. 30/53, er den, en virksomhed gør sig skyldig i over for sine aftagere, men ikke den, der består i, at forskellige virksomheder følger forskellige fremgangsmåder ved prisfastsættelsen.

LAF har anført, at selskabet tillægger det stor betydning, at dets salg til FIAT må betragtes som ikke-sammenlignelige transaktioner. Dette spørgsmål skal der imidlertid ikke tages stilling til i nærværende sag — efter det standpunkt jeg har indtaget — og hertil kommer, at det ikke er muligt at tage stilling til det. Domstolen har ingen oplysninger om LAF's øvrige salg, og det er heller ikke oplyst, på hvilke punkter de kan sammenlignes med eller adskiller sig fra salgene til FIAT. Kommissionen gjorde oprindelig gældende, at LAF havde overtrådt beslutning nr. 30/53 ved at fravige sine offentliggjorte priser og vilkår for FIAT's vedkommende — hvilket nødvendigvis indebærer en påstand om, at der er anvendt ulige vilkår for sammenlignelige transaktioner — men Kommissionen har ikke videreført denne argumentation.

Domstolen råder faktisk kun over to oplysninger. For det første, at LAF solgte til priser, som var lavere end mindstepriserne, hvilket ikke har betydning for, om de pågældende salg var sammenlignelige med LAF's øvrige salg, og for det andet, at 65% af LAF's produktion sælges til FIAT. Jeg mener ikke, at en virksomhed kan hævde, at der foreligger en undtagelse, som gør det berettiget, at de offentliggjorte priser fraviges, når der er tale om så stor en andel af dens transaktioner. I den allerede nævnte

Rumi-sag udtalte generaladvokat Capotorti, i forbindelse med en tilsvarende argumentation »... at kun salgsaftaler, der er totalt forskellige fra de aftaler, den pågældende leverandør sædvanligvis indgår, kan anses for uligeartede forretninger. Der kan således kun (i forhold til forretninger, ved hvis afslutning prislisten skal følges) tales om uligeartethed, når det drejer sig om usædvanlige aftaler, som virksomheden kun rent undtagelsesvis indgår... Dette er bestemt ikke tilfældet for de her foreliggende aftaler...; de udgør ikke en undtagelse p.g.a. det solgte produkts særlige beskaffenhed, men er tværtimod sædvanlige...« (s. 2545).

Dette betyder naturligvis ikke, at LAF's øvrige salg nødvendigvis var sammenlignelige med salgene til FIAT. Formodningen må imidlertid være for, at en fravigelse af de offentliggjorte priser kun kunne være berettiget for så vidt angik LAF's øvrige salg, som udgjorde den mindste del af selskabets forretninger.

Under alle omstændigheder behøver Domstolen ikke at tage stilling til, om salgene til FIAT var sammenlignelige transaktioner, for at nå til det resultat, at LAF's første anbringende — som er hovedanbringendet — ikke kan lægges til grund.

Sagsøgerens andet anbringende er, at der i henhold til den generelle beslutnings artikel 3, stk. 2, ikke skal indgives meddelelse om ikke-sammenlignelige transaktioner, idet sådanne transaktioner ikke falder ind under mindsteprisordningen. Om denne argumentation kan lægges til grund, står og — i dette tilfælde — falder efter min opfattelse med, om sagsøgerens første anbringende kan lægges til grund. Efter min opfattelse kunne kun kontrakter, som faldt ind under artikel 3, stk. 2, undtages fra mindsteprisordningen, og i givet fald kun efter anmodning til Kommissionen. Den generelle beslutning gav ikke hjemmel for »automatiske« fritagelser fra mindsteprisordningen.

LAF's tredje anbringende er, at Kommissionen har overskredet sine beføjelser ved ikke at give en fyldestgørende begrundelse for, at LAF's salg måtte opfattes som sammenlignelige transaktioner. Efter LAF's opfattelse har Kommissionens standpunkter været selvmodsigende, idet den ved én lejlighed accepterede, at salgene ikke var sammenlignelige, mens den nu hævder, at de er sammenlignelige. Af den allerede nævnte årsag finder jeg ikke, at dette anbringende kan lægges til grund. Under alle omstændigheder har Kommissionen anført, at den kun omtalte transaktionerne som sammenlignelige for at tilbagevise LAF's argumentation på dette punkt, og at den derfor med rette udtrykte sig kort. Kommissionen har imidlertid ikke overskredet sine beføjelser ved at træffe beslutningen vedrørende LAF's salg til priser under mindstepriserne, heller ikke selv om den af Kommissionen givne begrundelse måtte være mangelfuld, idet spørgsmålet om transaktionerne er sammenlignelige efter min opfattelse er uden betydning for, om LAF overtrådte den generelle beslutning.

LAF har fremsat begæring om, at Kommissionen pålægges at fremlægge de oplysninger, den råder over vedrørende andre leveringsaftaler inden for automobilindustrien og vedrørende de 16 andre individuelle kommissionsbeslutninger, hvorved der er pålagt stålproducenter, som leverer til automobilindustrien, bøder, som svarer til den,

der er pålagt LAF. Sådanne oplysninger ville efter min opfattelse være uden betydning for afgørelsen af, om LAF's salg til FIAT var sammenlignelige med selskabets øvrige salg, så meget mere som begrebet sammenlignelige transaktioner ikke er relevant i forbindelse med mindsteprisregler, som fastsættes i medfør af artikel 61.

Af de anførte grunde bør sagsøgte frifindes. Den anfægtede beslutning bør stå ved magt, og der er intet grundlag for at nedsætte den ved beslutningen pålagte bøde. Endelig foreslår jeg, at LAF tilpligtes at betale Kommissionens sagsomkostninger.